

מסוגל לפקידת עקרות

הנה כפסח מקריבים העומר שהוא מנחת שעורים שהוא מאכל בהמה, כי אז מתחילים בעבודת ימי הספירה להגביה את נשמות השפלים ששייכים למאכל של שעורים שהוא מאכל בהמה, ויש בהם נצוצות השייכים לבני אדם הדומין לבהמה. ומניפים את העומר כדי להגביה ולהניף את הנשמות השפלות ע"י עבודת ימי הספירה, שהם ימי זיכור וצירוף בכחי מוזקק שבעתים. ועי"ז מגביהים את כחי סוכת דוד הנופלת. וזה הנרמו בחיבות מזק"ק שבעת"ס שהם בגימ' 386 דויד הנפלא"ת.

ואיתא במדרש בענין שש שעורים שמדד ברעז לרות שרמו לה כזה על נשמת משיח, שעתידי לצאת ממנה בן שעתידי להתברך בשש ברכות, "רות חכמה ובינה עצמה וגבורה רוח דעת ויראת ה'". ולדרכנו רמו לה דייקא בשעורים שהוא מאכל בהמה שהוא התקון הנעשה כימי הספירה להגביה את מאכל השעורים ולהקים בזה את סכת דויד הנופלת. והתקון נעשה ע"י נשמת היובל שהוא נשמת משיח. ונרמו בפסוק "בג"ד ש"ש שעורים" שהוא בגימ' ביה"א הרה"א יתק"ע בשופ"ר גדו"ל. ונשלם התקון ביום החמשים שהוא יום היובל ויום השופר. ונרמו בפסוק א"ת עמ"ד ראשיית קציריכם שהוא בגימ' יובל הי"א שנית החמשי"ם שניה חדי"ה לכ"ם.

וכשמגיע חג השבועות כבר הוגבהו השעורים ונתקנו הנשמות השפלות. ולכן כשבועות מכיאים כבר מנחה מן החטים שהוא מאכל אדם, כי כבר נתקנו בעבודת ימי הספירה. והפסוק קורא למנחת שתי הלחם הכאה כשבועות "ממושבותיכם תביאו לחם תנופה", ואף שעדיין לא נאמר מצות הנפתן רק אח"כ, עכ"ז כבר נקראו בשם לחם מן החמץ, כי כבר נתצה החמץ כי כבר נחרמומו והוגבהו כל הנשמות השפלות. ולכן חמ"ץ האפיניה בגימ' כ"ל העני"ה כל"ם קדושי"ם.

והנה איתא בזה"ק שמתחת העומר הכאה מן השעורים היא בדוגמת מנחת סוטה הכאה מן השעורים, כי ביציאת מצרים נדמו ישראל לאשה סוטה הנתקת אם היא טהורה, ונתבררו ישראל כי טהורים הם, ולכן מכיאים מנחת העומר. והנה כסוטה שנבדקה ומצאה טהורה כתיב "וטהורה היא ונקחה ונורעה זרע". ולפי"ז יש לרמוז

להמבואר בי רשב"י הוא המטהר את השפלים והפחותים, וטיהר את העיר סכריא שהיא מקום הריקנים כג"ל, יעל ידו מתברך שישאל טהורים הם. ולכן וטהר"ה הי"א [בוא"ז כדכתיב] בגימ' ב"ך יוחא"י. והנה איתא בזה"ק שרשב"י בעת פטירתו אמר את הפסוק "כי שם צוה ה' את הכרחה חיים עד העולם" ונסתלק באמירת "חיים". ומאחר שא"ל היו דבריו האחרונים נראה שזה הפסוק הוא שורש נשמתו ככחי "נפשי יצא כדבריו", וכדאי סיים את הפסוק בחיבות "עד עולם" לפני כסא הכבוד. ויש לרמוז כי הפסוק "טהור"ה הי"א ונקת"ה ונודע"ה זרע בגימ' כ"י ש"ם צ"ה הי"ה א"ת הכרי"ה הי"ים ע"ד העול"ם (א"ת ק"מ) (331)

ובענין זה יש לכאר את הידוע כי יום ל"ג בעומר מסוגל לפקידת עקרות. בפרט במירון על ציון רשב"י. ולהני"ל מבוואר כי בל"ג בעומר שהוא גמר עיקר התקון של הספירה אז הוא גמר בריקת הסוטה, שנבדקו ישראל ונמצאו טהורים. ולכן מתקיים אז מה שכתוב אצל הסוטה "וטהורה היא ונקחה ונודעה זרע".

וענין פקידת עקרות הוא בכמה אופנים בגשמיות וברוחניות. כמו שדדשו חז"ל עה"פ "לא יהיה בך עקר" שלא תהיה עקר בתלמידים, וכן שלא תהא תפלתך עקרה. וכל"ג בעומר יכולים לזכות בפקידות אלו, שיזכה האדם ללמד חודה לתלמידים, וכן שיזכה האדם להתפלל כראוי בכונת הלב ובהשתפכות הנפש. ויש לרמוז שהפסוק ל"א יהי"ה ב"ך עק"ד עולה בגימ' הוד במילוי האותיות ה"א ו"א ו"י ו"ה"ת, כי בל"ג בעומר שהוא יום ספירת הוד שבהוד זוכים לברכת "לא יהיה בך עקר". והצדיקים קראו ליום ל"ג בעומר יום קבלת תפלות, והיו מצפים בהשתוקקות לביאת יום זה. וכמו שכתב בעבודת ישראל לרמוז בפסוק "מותי אבוא ואראה פני אלקים", שרומז על ל"ג בעומר עיי"ש. ויש לרמוז כי שלש"ה ושלש"ים י"ם בגימ' וה"ה ביה"א יתק"ע כשופ"ר גדו"ל ובא"ז האב"י"ם, וכפי האמור שמופיע אז בחי היובל שהוא השופר גדול המקבץ את כל האובדים והנרחים.

אשרי העומדים על סודך

בעת זו כבר מתנוצץ אורו של יום הבהיר ל"ג בעמר שמחת הילולא דרשב"י, שהוא בכחי עוז חזרה במקומו, כמוכא בעט"ז סי' תצ"ג העובדא שרי"א הלוי שהי נהוג תמיד לומר תפלת נחם, ובל"ג בעומר א"ל הארז"ל אחר התפלה משם רשב"י הקבור שם למה הוא אומר נחם ביום שמחתי, ולכן הוא יהי בנחם בקרב, וכן הי שמת לו בנו הגדול, ע"כ. ובכני יששכר כי שנחאמת לנו מאנשי אמת שהשמחה ביום הזה על ציון רשב"י היא שלא כטבע. וענין השמחה דהנה כי בס' בית אהרן, כל מי שיש לו אמונה ברשב"י יש לו חיזוק ברשב"י, כשם שהשי"ת לכל כך רשב"י לכל ראפי לפחותתם.

ולבאר זה כי הנה בפרשה זו נמצא קריאת כל המועדות שבסדר השנה, בין שבת בין יריט וכן חוה"מ וד"ח, כמו שדרשו עצרת היא ולא חוה"מ. ובפסוק אלה מועדי ה' אשר תקראו אותם כמועד, דרשוהו על קדוש החדש. וגם חנוכה ופורים, כמ"ש הרוקח בענין שכי' אחר פרשת המועדות פרשת הדלקת המנורה הרומו לחנוכה, וכן פי' לחם הפנים רומזת לפורים.

ונמצא כי כל מועדי השמחה של ימי השנה נקראים בפרשה זו, וכבר נבאר במק"א כי כל מדרגות מועדי השנה ישנם ג"כ בכחי' נפש אצל ראשי ומנהיגי העם, שיש נפשות שהם בכחי' שבת שאינם עוסקים במלאכה כלל ואחרים עוסקים בשבילם בכחי' חול מכן לשבת. ושוב יש מדרגה פחותה יותר שעוסקים קצת במלאכת אוכל נפש בכחי' יריט, ושוב יש מדרגה פחותה יותר שעוסקים יותר במלאכת דבר האבד בכחי' חוה"מ, וכן יש מדרגה בכחי' ירי"ח שגם אז יש מנהג לשים שלא לעשות מלאכה. וכן בחי' חנוכה ופורים שיש בהם מנהג שלא לעשות מלאכה כמוכא בשו"ע. וכל אלה הם חילוקי מדרגות בישראל בני"ל, ומדרגות הפחותות חנוכה ופורים מכוונות למנהיגים שהם במדרגה פחותה אלא שעכ"פ אמרו עליהם חז"ל (ד"ה כד). שאפי' קל שבקלי' ונתמנה פרנס על הציבור הרי הוא כאביו שבאבירים. ועל יסוד זה הוכא להלכה בש"ך חו"מ סי' תי"ב סק"ט שראשי הקהל והממונים דינם כתי"ח לענין די'ן מבייש ח"ח. ובפרשה זו חל הילק"ת רשבי"י שהוא המכון לבחי' השבת שנקרא בו"ה"ק שבת דכולי שחא. והלכה כר"ש בכל מילי רשבת (שבת קנ"ג). וכשם שהשבת היא תחילה למקרא קדש כן רשבי"י הוא בכחי' זו שהוא תחלה לנפשת בכחי' אדרי"י כמ"ש נעשה אדם נאמר כעבודך.

ואי כמס' סנהדרין (נח"ג). מה שמו של משיח דבי רבי שילא אמרי שילא שמו שנא' עד כי יכוא שילא, דבי רבי ינאי אמרי ינון שמו שנא' לפני שמש ינון שמו, דבי רבי חנינא אמרי חנינה שמו וכי. וכי שם המהר"ל לכאר כי מעלת המשיח שהוא כולל הכל, ולכן הוא נדמה לכל המשיג בו כפי מה שהוא וכאלו הוא דומה לו לגמרי. וע"כ יקרא לו הקורא שם כפי מה שהוא הקורא, ולכן כל א' מהחכמים קראוהו בשמו, ולא פליגי כלל. עכתי"ד.

והנה רשבי"י הוא נשמת משיח, ואי בתפארת שלמה פי' שופטים, דאף דלא קרייל עכשיו כר"ש מ"מ לעת"ל היא הלכה כמותו בכל מקום כי אז ישיגו את דעתו ומלאה הארץ דעה. והיינו כי רשבי"י הוא המשיח וע"כ לעת"ל תכברר ההלכה כמותו. ומעתה יש לו מעלת המשיח שהוא כולל הכל כדברי המהר"ל, וכל חכמי הדרות מורשיים בו, וע"כ הוא שייך לקריאת פרשת המועדים שבפרשה זו לפי האמור שכולם הם חילוקי מדרגות שבראשי העם ותחמיהם. ורשבי"י הוא הכולל את כולם בהיותו נשמתו של משיח, והיינו דקאמר בעל בית אהרן, כל מי שיש לו אמונה כרשבי"י יש לו חיזוק

כרשבי"י, דכיון שרשבי"י הוא השרש של הענפים מורשיים בו, הרי מהשרש נמשך חיזוק לכל הענפים האחרים בו.

והיה כי ישאל השואל איזה שייכות ואחיהו לנו הדלים עם אדונו בר יחאי. תשובה לדבר, כי רשבי"י הוא אשר גילה הסודות הצפונים בתורה שאינם נגלים לעין. וער"ו בכל אחד מישראל יש בו סוד נעלם והיא הנקודה הפנימית היקרה בו אשר כה יש לו נשיאת חן בעיני השי"ת וכמ"ש החי' הרי"מ, שכי"א מישראל יש בו איזה נקודה מיוחדת שאין לזולתו שבה הוא מוצא חן בעיניו יתי"ש ונקודה זו נעלמת היא אף ממנו בעצמו. ואם יחשוב על איזה מדה שבו שזו היא הנקודה המיוחדת ידע שבראי לא כוון אליה כי נקודה זו אין מי שיעמוד עליה, עכ"ד. ובנקודה פנימית זו נחשב כל א' מישראל צדיק כמ"ש ועמך כולם צדיקים. ונמצא כי עפ"י הסוד הצפון נחשבים אנו הפחותים ג"כ לצדיקים, וזו היא שמחת יום זה של הילולא דרשבי"י כי בו מתברר ענין ועמך כולם צדיקים, שאף הפחותים שאין מעלתם נראית לעין מ"מ עפ"י הסוד גם הם נחשבים לצדיקים, וע"כ יום זה מכון ליום הפורים כמות הרמז בחיבת פל"ג שהוא נוט' פורים - ל"ג בעומר, שבאותו יום כשבעו שחל בו פורים חל ג"כ ל"ג בעומר, כי גם פורים הוא חג לפחותים ולשפלים שבישראל, ושוה בזה לבחי' ל"ג בעומר כנ"ל. ובזה"ק אי' שכחליל ספירת הוד שהוא בפסח שני כרוז יוצא בשמים ומכרז שהתערען פתוחין, וכיום ההוא נפתח השער לסמאי נפש. ובהגיע ספירת הוד שבהוד מתרחב השער ונפתח אף לסמאי טמאים.

והנה ענין של סוד הוא מקסים את האדם ומביאו להתרגשות. וכן כלי"ג בעמר ע"י בחי' גילוי הסוד שבו מתעוררת ההרגשה אצל כ"א מישראל ונפשו מתעוררת בשמחה ואומר לבו רוי לי רוי לי, כי אע"פ שכלפי חוץ הוא אחוז חכלי עונות מ"מ יש בפנימיותו סוד נעלם שבו הוא זכאי וצדיק. והנה יום הגאולה הוא יום סמיר ונעלם אשר לבא לפומא לא גליא והוא הסוד שבהסודי, ומכון לזה הוא מקום קדש הקדשים שאין אדם רשאי לכוא שם, וכמ"ש וכל אדם לא יהי' באהל מועד כבוא אהרן וגו'. והוא מקום הסוד שבגיאוגרפי'. ובכחי' זו הוא רשבי"י וכמ"ש בפומון בר יחאי בקדש הקדשים, שהוא בחי' הסוד, סוד ה' ליראי. ורמזו בסופי תיבות סודי' הוי"ה ליראי"י אותיות ה"י"ד, שזו ספירת ל"ג בעומר הוד שבהוד. וגם תיבות אל' בגימ' שפ"ח"ה, שזו בחי' עז וחדוה במקומו ובני"ל שהשמחה במקומו של רשבי"י הוא למעלה מן הטבע. וגם סודי' הוי"ה ליראי"י בגימ' אר"נני' בר יחאי"י.

והנה ימי הספירה הם שבעה שבועות ומכוונים לוי' המדות שצריך לתקנם ולכרם בימים אלו, אך העיקר הוא חיקון ה' מדות הראשונים שהם שייכים לעבודת האדם וכי המדות יסוד ומלכות אינם שייכים יותר לעבודת האדם, והם כוללות כדאי בספר"ק. ונמצא שבספירת הוד מסתיים עיקר החיקון, וא"כ בספירת הוד שבהוד הוא השלמת החיקון וע"כ מתגלה אז בחי' עולם החיקון שהוא עולם רשבי"י שהוא בחי'

משיח כנ"ל, ואו דן הקס"ה את האדם כיוקרא דלקמיה לפי מדרגת תקונו לעתיד, כי גלוי לפניו ית"ש הסוד של כל אחד מישראל המתגלה בינם זה. וכיום זה מתעוררת אהבת השי"ת לעמו ישראל, כי מדת האהבה היא מדתו של רשכ"י וכדאי בודויק חדי ר"ש ואמר (חכוק ג') ה' שמעתי שמעך ידאתי. אמר החם יאות הוה למהני רחיל אנן בחכיבותא תליא מילתא דכי ואהבת את ה' אלקיך וגו' (מלשן האיירא הנקרא בתיוקן ליל שבתות).

והנה איי שיש בעולם ז' ארצות וארץ ישראל היא ארץ השביעית. וגם יש לעומתם ז' ארצות הנעלמים מבני אדם ובהם בריות נפלאים וכוחות גדולות ונפלאות. והאדם שהוא עולם קטן נכלל בו כל הנמצא בכריאה. וע"כ יש בו ז' מדרות כנגד ז' ארצות. לכד מזה יש בו ג"כ ז' כוחות נעלמים החבויים בו כנגד ז' ארצות הנעלמים וצריך האדם להוציא מכח אל הפועל את הכוחות העצורים בקרבו ולגלות את הסוד הנמצא בו.

ואנו משבחים ביום זה "בר יוחאי אשרי העם לומדיך". הם החכמים הכאים כסוד ה'. ואשרי העומדים על סודך, הם הפשוטים שאינם מכינים, ומ"מ עמדים על ענין זה שיש סוד. לכושי חושן תומיך ואוריך, כי החושן יש בו האכנים של השבטים כפי סדר תולדותם, ראובן שמעון וכו', ולא כדגלים שסודו אחר החטא שאבד ראובן מעלתו וניתן ליהודה, אכל לעת"ל בזמן התיקון יחזור הכל לקדמותו, ראובן לבכורתו, ותמו ראב לחשיכותם, ויתגלה הסוד של התיקון, וזהו לכושי חושן תומיך ואוריך. אשרי המחכה ויגיע.

מירון והכפרים הסמוכים לה

איחא כוזה"ק עה"פ "יראה כל זכורך את פני האדון ה'", דא רשכ"י ומסתמא הכוונה נזחכה מאת פני האדון. וכוודאי ענין גדול הוא ההשתחוות על ציון של הצדיק כדמצינו אצל כלב "ויכא עד חברון" שהלך שם להשתחו על קברי האבות. ומבואר כמאור עינים שענין השתחוות על ציון הצדיק שייך גם אם למדים תורתו ה' של הצדיק ולא דוקא הוזה"ק אלא כל ספרי תלמידי הבעש"ט הכנויים על אדני הוזה"ק כגון ספר התניא, מאור עינים, והאור החיים הק'. ומצינו אצל התנאים בוזה"ק שהשתחו על ציון רשכ"י וכן הרמ"ק השתחו על ציון הרשכ"י.

כספר מגיד משרים איחא שהמגיד אמר להב"י גודל התיקון שפעל ע"י לימודו בכפר הסמוך לציון הרשכ"י, וגודל השמחה ותענוג שעשה בזה הרשכ"י.

ונמצאו למדים מזה שאף בכפר הסמוך לציון הרשכ"י חשוב כציון הרשכ"י עצמו, ולא מצינו כזאת ככל התורה שקדרשת המקום תתפשט למקום הסמוך לה. כגון

אכילת קרשים חוץ לחומה סמוך לירושלים כוודאי אסוד. חוץ מבהלכות פורים שכל הסמוך למוקף חומה דינו כמוקף חומה, דפורים ול"ג בעמר במשקל אחד הם כמובא בטור שביזים שחל פורים באותו יום יחול ל"ג בעמר ופלי"ג סימן וכמו שביארנו כמ"פ דשניהם ענינם אחד דפורים הוא הנתחשלים - לאותם שנפלטו מן הענן ועי"ז פגע בהם עמלק, ופורים הוא הישועה שלהם כמו שכתוב בהמגלה "היקריכם והרוקנים" - ובארנו שע"כ יש דין סמוך כפורים כי הישועה היחה לאותם שהם חוץ לחומה הנפליטים מן המחנה. וכן הוא בל"ג בעומר כמ"ש הבית אהרן אפילו לפחותים וכמו שבארנו כמה פעמים. וע"כ פור"ם ל"ג בעומר" שיע"ד הנ"ל.

דשל"ה הקדוש במכתבו לבניו כותב שעלה למירון וכמה נסים רואים שם. וכן איחא מהדברטנורא שהמנהג לעלות לציון הרשכ"י בל"ג בעומר, וכותב שם שהרבה עקרות נפקדים שם וקוראים להבנים שם שמעון ע"ש רשכ"י. וידוע המעשה שאידע בדרינו בל"ג בעומר שהיה שם תחיית המתים ממש לילד אחד. והאוד"ח הק' בהגיעו לדגלי הוה לעלות לציון הרשכ"י נפל לארץ והלך על ידיו ורגליו כחרדת קדש ואמר איך אעלה אל מקום אש להבת שלהבת. ומובא המעשה מהאדמ"ד מסאטמאר זצוק"ל שהיה במירון כחתלת חדש אב וצוה לתלמידיו לומר הזמר בר יוחאי והמה שמעו כן תמהו הלא בתשעת הימים אנו נמצאים, ואמר להם הכא שאני - עוז וחדוה במקומו, ואפשר להוסיף בזה רמז דע"ז והר"ה במקומ"ו בגימטריא מל"ז. וידוע המעשה מור אכרהם גאלאנטי שהיה נוהג לומר נחם בברכה"מ ככל יום וכן עשה בל"ג בעומר על ציון הרשכ"י ואמר לו האר"י שר' שמעון הקפיד עליי ונענש על כך וכו'.

ובכנ"י איחא ששמע מגמדיי אמת שהשמחה במירון בל"ג בעומר הוא למעלה מן הטבע. ויש לרמוז, ל"ג בעמ"י בגימ' למעלה מ"ן הטבע. והאר"י ל כשעלה למירון על ל"ג בעומר שהה שם ג' ימים ואף שהמנחת אלעזר תמה על כך מה ענין הג' ימים מ"מ נראה דיש דברים בגו, כשהיית ג' ימים סמוך ונראה לציון הרשכ"י [כמו מעלת פורים משולש].

וצדיקים אמרו ע"פ דברי הגמרא כדאי הוא ר' שמעון לסמוך עליו כשעת הדחק. דכל שום דחק שדוחק על לב יהודי יכול להישע ממנו אצל ר' שמעון כפניו ושלא בפניו. ויש לדמו, מידו"ן במילוי האותיות, מ"מ יו"ד רי"ש וי"ו גו"ן ג"מ, הקו"כ"ם והרחקו"ם. [וע"כ איחא פל"ג סימן לרמו שפורים ול"ג בעומר שייכים אף לאלו שהפליגו ונתרחקו ממתנה הקדושה גם להם מגיע האור של ר' שמעון]. ובספיק"ק איחא, יושפ"ע שפ"ע ר"ב בכ"ל העולמו"ת ר"ת תרשכ"י. ובההפטר"ה של היום קוינו, "כיום הוא אקים את סוכת דוד הנופלת". דוד מלא יו"ד היינו השלימות של משיח צדקנו והיא נופלת וירדת עד תחתית המדרגות הוד שכהוד להעלות משם הפחותים כמו שבארנו. וע"כ, כיו"ם הו"א אק"י"ם א"ת סכ"ת דו"ד הנופל"ת בנימ' רב"י שמעו"ן כ"ר יוחא"י אפילו"י לפחות"ם.